

El pes de Sanchis Perales

Més que el triomf d'una actuació política concreta, el Congrés Extraordinari d'AP celebrat a Madrid fa dues setmanes, pel que fa al País Valencià, ha suposat l'afiançament en el poder de dos homes: **Angel Sanchis Perales**, a València, malgrat haver abandonat la tresoreria estatal del partit, i **Juan Antonio Montesinos**, a Alacant. La inclusió, a més, d'**Ignacio Gil Lázaro**, president provincial del partit a València, en el Comitè Executiu d'**Hernández Mancha**, vol dir el reforçament del poder en les mans de **Sanchis Perales**, diputat en

El diputat Àngel Sanchis Perales, el president provincial d'AP a València, Ignacio Gil Lázaro, i Juan Antonio Montesinos, d'Alacant, són els únics tres valencians que han aconseguit entrar en la direcció estatal d'AP.

A. Robles

L'enfrontament polític entre els dos líders es va materialitzar quan van saltar a la llum pública algunes declaracions de membres de l'executiu provincial de València en les quals es criticava l'avantprojecte de programa autonòmic realitzat per homes de **Miralles**, en lloc d'utilitzar les vies internes del partit per expressar discrepàncies. El conflicte va semblar saldat amb una nota enviada als mitjans de comunicació, on es considerava «irresponsables» els filtradors d'opinions sobre alguns dels continguts del

Angel Sanchis i Giner Miralles: Espases en alt.

les Corts i aspirant al càrrec de president regional del partit quan **José Maria Escuin** el deixé, pel juny pròxim.

Allò que resulta més difícil d'explicar són les causes de la no-inclusió en l'equip d'**Hernández Mancha** d'una persona com **Manuel Giner Miralles**, president del grup popular al Parlament valencià. Ell, que ha estat probablement l'home d'AP que més ha defensat l'autonomia del partit a nivell regional i el que més enfrontaments ha tingut per aquesta causa, primerament amb **Carlos Manglano** i després amb la direcció de Madrid, quan en les passades eleccions van im-

posar el nom de **José Orti Bordás** com a senador en representació territorial, s'ha vist descavalcat en les llistes del poder, malgrat que totes les impressions obtingudes després del Congrés semblaven apuntar cap a una major representació dels presidents provincials en els òrgans de gestió i decisió.

Si **Giner Miralles** ha perdut el carro i no ha entrat en aquesta llista que el líder andalús presentava a la votació per formar el seu Comitè Executiu, és perquè **Sanchis Perales** ha començat a treballar en la carrera cap al lloc polític a què tots dos aspiren: la presidència regional.

programa, nota que EL TEMPS va reproduir oportunament.

«Tots amb Hernández Mancha»

Aquesta semblava ser la consigna dels compromissaris valencians davant el Congrés encarregat de dirimir quin seria el futur president estatal d'AP. L'homogeneïtat de criteris no va ser tan clara, però, quan va arribar el moment de les votacions i es va posar sobre la taula de debats el sistema d'elecció del Comitè Executiu i la composició d'aquest òrgan.

Per als partidaris de **Mancha**, el candidat a president hauria d'encapçalar una llista tancada en què figurassen, també, l'aspirant a la Secretaria General i els catorze membres proposats per a formar allò que es denominaria Comissió Permanent del Comitè Executiu. Al seu torn, els homes de **Minón** defensaven separar la votació dels candidats a president i secretari general, fet que suposava la recuperació dels derrotats en la lluita per la direcció i la seua possible inclusió en el Comitè Executiu.

A l'hora de votar, la delegació valenciana va prestar un suport majoritari a les propostes d'**Hernández Mancha** i una part, encapçalada pel regidor de l'Ajuntament de València **Juan Carlos Gimeno**, es va inclinar per les tesis d'**Herrero**. La delegació alacantina, liderada per **Juan Antonio Montesinos**, es decidia també pel sistema defensat per **Ruiz Gallardón** en favor de **Mancha**. No debades, el mateix **Ruiz Gallardón** se la va jugar en el Comitè Executiu Nacional quan va prestar suport al fet que no hi hagués congrés a Alacant, fins que no se celebràs l'estatal. **Montesinos** degué recordar que, en política, els favors es

paguen. Els compromisaris castellanencs també votaren en favor de la proposta de l'avui president nacional del partit. Després de l'aprovació de les tesis de **Mancha**, 1.310 vots a favor enfront dels 442 aconseguits per **Herrero de Minón**, el Congrés estava decidit.

Arribat el moment de l'elecció a la Comissió permanent, els contactes mantinguts entre **Hernández Mancha-Abel Matutes** i **Ruiz Gallardón-Sanchis Perales** permeteren a aquest darrer col·locar-se en la llista d'homes que gestionaran de forma directa el partit. Quan es passà a votar en llistes obertes els homes del nou Comitè Executiu, **Sanchis Perales** presta suport al seu home en la provincial, **Ignacio Gil Lázaro**, que isqué elegit sense cap problema en el lloc número vuit, i **Juan Antonio Montesinos**, que obtingué el número nou. L'equip oficial de Montesinos havia partit amb el suport concret de **Sanchis Perales** i l'avantatge que li proporcionaven els seus setanta-cinc compromisaris, dels noranta-quatre que representaven Alacant. El possible competidor de Montesinos, que no arribà a comptar amb el suport de dinou compromisaris —ja que els de la Marina Alta, li-

derats per **José Cholbi**, i els de la Muntanya, dirigits pel diputat provincial **Miguel Valor**, tenien els seus dubtes a l'hora d'alinejar-se— optà per no presentar la seua candidatura al Comitè Nacional en saber-se amb poques possibilitats d'eixir escollit i en reconèixer el seu error per haver esperat que l'ex-president regional, **Giner Miralles**, cobràs un protagonisme que no tingué.

Després del Congrés de Madrid tan sols falta que **Sanchis Perales** done suport de nou a **Montesinos**, quan se celebri el Congrés Provincial d'Alacant, i que aquest faça costat, al seu torn, a la candidatura de **Sanchis Perales** a la presidència regional d'AP. Així, el circuit de poder restarà tancat.

Manuel Giner Miralles, un pes pesant del partit al País Valencià, trigà massa temps a decidir-se per una de les candidatures, malgrat comptar amb el suport de diputats com **Rita Barberá** o **Antonio Barranco**, però les seues contínues lluites amb **Sanchis Perales**, a fi d'optar al més alt càrrec de l'organització a nivell regional li tallaren en sec les aspiracions de jugar un paper rellevant en l'òrgan directiu del partit de **Fraga**. Tampoc no optà a cap càrrec el senador **Juan Albiñana**.

tano
GANDIA

Si per al teu fill selecciones el millor en alimentació, escoles o metges, no et conformis amb qualsevol cosa per al seu entreteniment.

Aquí tens
CAVALL FORT

La revista en llengua catalana que ofereix als nois i les noies un contingut tan divertit com interessant. Creat i realitzat amb tot el rigor, la imaginació i la qualitat, per un ampli i expert ventall de col·laboradors.

Des d'ara amb moltes més pàgines!
24 números per sols 2.650 ptes!

25 ANYS DE CAVALL FORT

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms _____ D.P. _____ Prov. _____ Adreça _____ Telefon _____
 Població _____ Se subscriu a Cavall Fort per a l'any 1987. L'import de 2.650.- ptes.
 per taló nominal adjunt per gir postal per domiciliació bancària
 Envie aquesta butlleta a Cavall Fort, Plaça de l'Espeus, 33, 08023 Barcelona.

Com sempre, els compromissaris de Castelló donaren exemple de disciplina, apadrinats per **José María Escuin** i el diputat **Daniel Ansuátegui**, tot votant les propostes d'**Hernández Mancha**.

La sorpresa del Congrés, a més de la no elecció de **Giner Miralles**, ha estat la presa de partit del regidor **Juan Carlos Gimeno** en favor de les tesis d'**Herrero de Miñón**, malgrat que algunes fonts han confirmat que, «avançat el Congrés, i a la vista dels resultats que s'anaven produint en les distintes votacions, **Gimeno** aconsellà als seus homes que votassen tots a **Gil Lázaro**.

Finalitzat ja el Congrés, tothom s'ha girat cap a **Giner Miralles**, tot esperant que ell mateix explique el perquè del seu allunyament dels òrgans de direcció del partit, quan les seues idees pareixen tant en consonància amb les del nou president d'AP. La seua resposta ha estat el silenci.

Ignacio Gil Lázaro.

Aquesta posició pot interpretar-se de diverses maneres. La primera seria que no vulga entrar en combat amb cap membre de la direcció del partit en la província, i que conserve encara intactes les seues aspiracions a candidat a la presidència de la Generalitat en les pròximes eleccions autonòmiques. El silenci, en aquest cas, serviria per calmar les tensions acumulades a Madrid, on diuen fins i tot que no se saludava amb **Sanchis Perales**, en creuar-se pels corredors.

Molt li ha d'haver dolgut a **Giner Miralles**, tanmateix, el fet de no tenir un lloc a la direcció d'AP. Fa uns dies, en l'única entrevista que ha volgut concedir als mitjans de comunicació, declarava a TVE-València: «Mai no he pensat en **Sanchis Perales** com a aspirant a la presidència regional d'AP. Aquesta possibilitat és metafísicament impossible. **Sanchis Perales**

Reflexions entorn del setè Congrés

Àngel Sanchis Perales

El setè Congrés d'AP o Congrés Extraordinari no ha generat cap sorpresa important. La victòria del president andalús, Antonio Hernández Mancha, estava quasi cantada. Els sondeigs i els mitjans de comunicació, des de dies enrere, l'havien anticipat amb un gran encert. Les entrevistes prèvies i les informacions sobre Hernández Mancha es multiplicaven de forma molt eloqüent. Els observadors polítics no solen fallar.

El fet d'haver sotmès dues llistes ben diferenciades al vot sobirà dels compromissaris i el de presentar llistes obertes per a l'elecció de trenta membres del Comitè Executiu han mantingut el nostre Congrés Extraordinari pràcticament en la mateixa línia democràtica que s'inicià fa un any en l'anterior Congrés. No crec que hi haja molts partits, i per descomptat, cap dins Espanya, que actuen en les seues assemblees amb el mateix grau de claredat, llibertat i igualtat d'oportunitats amb què s'ha actuat a AP. Pot dir-se, en definitiva, que AP ha exercit i aportat democràcia a la democràcia a mans plenes... La confrontació entre dues candidatures s'ha mantingut dins de la moderació i el respecte, sense cap mena de crispació ni enemistat. S'ha dit, amb raó, que aquest setè congrés d'AP ha estat exemplar.

D'altra banda, s'ha vist amb tota nitidesa que el que els nostres militants ens demanen per damunt de qualsevol altre principi, i, per descomptat, per damunt de noms propis, és la unitat. Per bé de la unitat, les tempestes s'han apaivagat i les aigües han tornat al llit. El silenci ha cobert qualsevol mena de diferen-

cia que pogués haver-se suscitat. Els components de la llista perdedora han mostrat una esportivitat i una nitidesa en el joc polític que estableix precedents en el partit per a futures peripècies.

Els protagonismes personals han acabat en el si del partit i, sobretot, en la pròpia cúpula. Això és el que deslligen els nostres militants. El veritable protagonisme ha de ser el partit mateix, i en particular la joventut: tots esperem la seua participació activa, i la seua iniciativa, i el seu entusiasme sincer, que és el que ha de prendre i estendre's en la societat espanyola. Ja que no es pot oblidar que és des de baix cap a dalt d'on sorgeix la credibilitat tan necessària en aquests moments i que emana, per descomptat, de les actituds i els comportaments intel·ligents i nobles dels que ostenten la responsabilitat.

El setè congrés ha estat, a més, la culminació de l'obra de Fraga. El reconeixement exprès de deu anys de lluita contra el corrent, i el de tota una vida d'honest pensament polític i de la seua posta en pràctica contra vent i marea. El setè Congrés ha transcendit aquesta obra, tot i que el mateix Fraga ens advertí allí mateix que «moltes proves ens manquen encara i encara ens esperen». La bona voluntat ens farà superar-les totes o com s'han anat superant les passades, algunes de les quals pareixien veritablement invencibles.

Per tant, i des del punt de vista intern, sembla evident que el setè Congrés ha establert les bases per a la unitat, la solidaritat entre els uns i els altres, la cohesió al màxim; en conseqüència, la coherència racional tant en l'interior com de cara a l'acció política interna i als esdeveniments que ens pugua preparar el futur. □

representa allò diametralment oposat al que ha de ser una junta regional».

Malgrat aquestes paraules, **Giner Miralles**, com la resta dels homes que anaren a Madrid, no es veurà allunyat en excés de les tasques polítiques, o fins i tot de les llistes de candidats a les pròximes eleccions autonòmiques. En primer lloc, perquè AP no té molts homes vàlids com per anar malbaratant-los i recloent-los a l'ostracisme. Respecte això, el vice-president provincial, **Jorge Lamparero**, declarava fa poc: «Contràriament al que s'ha publicat en els mitjans de comunicació, des de l'aparell provincial no s'està criticant **Giner Miralles**.

El que sí que està a punt de començar és el Congrés d'AP a Alacant, previst per al proper 14 de març,

i on té moltes possibilitats d'eixir escollit **Joan Antonio Montesinos**, si ell ho vol. El seu contrincant podria ser el mateix que li ha plantat cara, d'algun manera, en el Congrés Extraordinari: **José Cremades**. Malgrat això, el suport que **Sanchis Perales** donarà a **Montesinos** fan partir aquest com a favorit clar.

Pel que fa al senador territorial en representació del grup popular, **José Miguel Ortí Bordás**, tot pareix indicar que no serà revalidat pel seu grup en les pròximes eleccions. El seu nomenament provocà una forta polèmica en el partit, aleshores, i sembla que no trobarà el suport que tingué en aquell moment per part de la direcció estat quan fou imposat a l'organització de València.

en el diari *Levante* atribuïa a **Antonio Infante** unes declaracions en les que assegurava que la manifestació era contra la política de concertació dels grans sindicats. Bé que sembla que Infante desmentí aquestes paraules i la nota exigida per la direcció de CCOO va ser firmada per ell mateix, el que és cert és que la nota no va aparèixer publicada i el sindicat optà per no donar suport a la manifestació.

Segons ha declarat **Montalbán** a aquests setmanari: «CCOO no va convocar els treballadors a la manifestació perquè el que pretenien els organitzadors era criticar la política de concertació social. Nosaltres opinem —digué— que el pacte és una conquesta del sindicalisme», i fent una clara referència a **Antonio Infante** ha assegurat: «No és més revolucionari aquell que empra una fraseologia revolucionària, sinó aquell que aconsegueix més coses per als treballadors».

Quant al conflicte que enfronta la direcció del sindicat amb la Unió ha especificat: «La Comissió de garanties del sindicat es pronunciarà sobre aquest problema quan acabe les seues deliberacions; de moment, aquest tema no em preocupa». Al mateix temps matisà: «No entenc la por d'**Infante** perquè es declare nul el Congrés de l'Horta. Si, com diu, té la majoria en aquesta organització, el seu nomenament es veurà refrendat. El que passa és que només compta amb el suport de la Federació del Camp, i les Federacions del Metall, la Fusta, Químiques i Sanitat estan a favor del Congrés. I afegí: «No tinc cap inconvenient, si així ho declara la Comissió de Garanties, perquè es torne a celebrar el Congrés de CCOO a Alacant».

Mentrestant, Infante es reafirma en les manifestacions que ha realitzat a EL TEMPS: «Els enfrontaments que la Unió Comarcal té amb la direcció del sindicat no són estatutaris o jurídics, sinó de concepció de línia sindical. Ens tracten d'asfixiar des del punt de vista administratiu, burocràtic i fins i tot físic. Han acomiadat a una de les nostres administratives, ens han bloquejat els comptes bancaris, han eliminat la nostra capacitat d'autofinançament, han realitzat gestions entre els propietaris del local que tenim llogat per rescindir-nos el contracte de forma unilateral... Estan duent a cap una política l'únic objectiu de la qual, al marge del que opine la Comissió de Garanties, els delegats sindicals i inclús els mateixos afiliats, és col·locar-nos en una situació desesperada en què ens siga més fàcil cometre un error i eixir-nos fora dels estatuts». □

LA MANIFESTACIÓ DE LA DISCÒRDIA

Enfrontament dins CCOO

La convocatòria d'una manifestació a València, dijous passat, que aplegà 6.000 persones, ha estat un exponent més de la divisió interna dins CCOO del País Valencià, que enfronta la Unió Comarcal de l'Horta amb la direcció del sindicat.

A. Robles

Per primera vegada enguany la política econòmica del govern central ha començat a ser contestada amb mobilitzacions al País Valencià. Una manifestació, convocada per la Unió Comarcal de l'Horta de Comissions Obreres, CNT, Sindicat Unitari, CSUC, Coordinadora d'Estiadors del Port de València, Autònoms d'UGT, Sindicat de venedors de Mercats i Coordinadora d'Aturats, aconseguia de reunir a València unes 6.000 persones i preparaven el camí cap a uns mesos que es preveuen calents. Tot i que l'acte no comptà amb el suport d'UGT ni el de la Confederació de CCOO al País Valencià se sap que aquest darrer sindicat prepara per al pròxim dia 12 de març grans manifestacions a les principals capitals de l'estat en contra de la política social del govern de Felipe González.

La convocatòria de València esdevingué, una volta més, poma de la discòrdia entre la Unió Comarcal de Comissions Obreres i la direcció del Sindicat. S'havia realitzat converses destinades a aconseguir-ne la participació de forma oficial, però aquestes no arribaren a bon port. Se sabia que **Antonio Montalbán** havia exigint de les or-

Antonio Montalbán: «Si cal, tornarem a celebrar el Congrés d'Alacant».

ganitzacions convocants l'aparició en els mitjans de comunicació d'una nota on es deixàs explícitament clar que la manifestació es produïa en contra de la política del govern i no en contra de la política del pacte social defensada per la UGT i per la mateixa CCOO. Uns dies abans, una notícia publicada